

sigten med den oprindelige lov, at amtsrådernes beslutning om ikke at indlede en sag skulle kunne påklages.

Med forslaget § 1, nr. 12, præciseres det i selve lovtæksten, at en sådan beslutning er en afgørelse, der ikke kan påklages til transport- og energiministeren, medmindre der er tale om retlige spørgsmål, herunder almindelige forvaltningsretlige spørgsmål såsom inhabilitet og manglende sagsoplysning m.v.

Endvidere foreslås en effektivisering af klagesagsbehandlingen. I dag indgives klage over amtsrådets afgørelser til ministeren, der herefter indhenter en udtalelse fra bl.a. amtsrådet. Forslaget til § 18, stk. 3, går ud på, at klagen sendes til kommunalbestyrelsen, der videresender den til transport- og energiministeren vedlagt bemærkninger til klagen samt sagens afgørelsesgrundlag.

Ved lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås en ny formulering af § 19, stk. 2, således at transport- og energiministeren kan delegerer sine beføjelser efter § 16 a til kommunalbestyrelserne samt om adgangen til at klage over disse afgørelser, herunder om at afgørelsen ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

2.5. Ulovligt udførte kystbeskyttelsesforanstaltninger m.v.

Efter den gældende kystbeskyttelseslov må der ikke uden tilladelse fra transport- og energiministeren udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger på strandbredder og på søterritoriet. Ved kystbeskyttelsesforanstaltninger forstås såvel faste anlæg som andre foranstaltninger, f.eks. sandfodring. Det er efter § 20, stk. 1 og 2, strafbart at udføre anlæg uden tilladelse, ligesom der i medfør af § 20, stk. 3, kan straffes for ikke at efterkomme et påbud om at fjerne forskellige indretninger m.v. eller retablere forholdene som påbudt.

Udgangspunktet i kystbeskyttelsesloven er, at der kun kan reageres over for den, der har foretaget den ulovlige handling. I tilfælde, hvor det ikke er muligt at finde ud af, hvem der har udført en foranstaltning, har myndighederne ikke mulighed for at reagere over for det ulovlige forhold.

Med forslaget til § 19 c foreslås en ny reaktionsmulighed i forhold til det, myndighederne kan i dag, nemlig mulighed for tillige at kunne påbyde den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige ulovlige forhold vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, uanset at ejeren ikke har udført disse. Den ny reaktionsmulighed vil af hensyn til de nuværende grundejere kun finde anvendelse, hvor foranstaltningen er etableret efter lovens ikrafttræden, jf. forslaget § 2, stk. 3.

Det er intentionen, at myndighederne vil meddele påbud til den, der har udført de ulovlige kystbeskyttelsesforanstaltninger, såfremt det vides, hvem denne er. § 19 c vil således alene finde anvendelse, når det ikke er muligt at rette påbuddet til den, der har udført foranstaltningerne, anlæggene, m.v. § 19 c vil heller ikke blive anvendt, såfremt det i medfør af § 19 e er muligt at meddele et påbud til ejeren af genstanden.

Endvidere skal et påbud om berigtigelse af ulovlige forhold kunne tinglyses på den pågældende ejendom for ejerens regning. Dette svarer til bestemmelsen i § 74 i lov om naturbeskyttelse.

De nye §§ 19 a og b (forslagets § 1, nr. 16) er i øvrigt udtryk for en omformulering af de gældende reaktionsmuligheder, således at der nu er udtrykkelige løvbestemmelser om, hvad der kan meddeles påbud for. Dette efterfølges af en omformulering af § 20 (forslagets § 1, nr. 17) med bestemmelser om, hvad der efterfølgende kan straffes for. Af systematiske grunde er bestemmelserne i den gældende lovs § 17, stk. 4 og 5, derfor flyttet til kapitel 5 (§ 19 e).

2.6. Forslaget i øvrigt

2.6.1. Hurtigfærger

På baggrund af klager over gener i forbindelse med hurtigfærgers sejlads nedsattes i oktober 1996 et udvalg, der skulle undersøge dette forhold og om nødvendigt foreslå en hensigtsmæssig regulering af disse problemer («Hurtigfærgeudvalget»).

Som resultat blev der ved lov nr. 469 af 10. juni 1997 foretaget ændringer i kystbeskyttelsesloven, lov om skibsfartens betryggelse og havmiljøloven. Ved ændringen af kystbeskyttelsesloven blev der indsat en bestemmelse om, at trafikministeren i forbindelse med Søfartsstyrelsens godkendelse af sejlads med hurtigfærger kan fastsætte nærmere vilkår for sejladsen af hensyn til beskyttelse af kyster samt sikkerheden for diger og anlæg på søterritoriet. Vilkårene kan dreje sig om fart, maksimal bølgepåvirkning, ruteforløb m.v. Kompetencen er delegeret til Kystdirektoratet.

For at udelukke enhver tvivl om, at de vilkår, Kystdirektoratet fastsætter, kan ændres, selv om Søfartsstyrelsens, Skov- og Naturstyrelsens og Miljøstyrelsens godkendelse af sejladsen i øvrigt ikke berøres, indsættes der med forslaget § 1, nr. 11, en specifik bestemmelse herom i kystbeskyttelsesloven. Der indsættes tillige en strafbestemmelse for overtrædelse af de stillede vilkår i lighed med de bestemmelser om hurtigfærger, som Skov- og Naturstyrelsen, Miljøstyrelsen og Søfartsstyrelsen administrerer.